

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Jacobi Sadoleti Card. Et Episcopi Carpentoractensis Viri
Disertissimi, Opera quæ exstant omnia**

Sadoleto, Jacopo

[Francofurti], 1607

V. Iac. Sadolletvs Episc. Carpent. Rodolpho Pio Episc. Fauentiæ S.P.D.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-69244](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-69244)

& præstantiora multò, quæ tu in tuis habes doctrinæ & sapientiæ thesauris recondita, tamen vnum volumen pro amicitia duxi esse mittendum: vt si fortè tu aliis curis impeditus, minus hæc ipsa cogitare in præsentia posses, mea sedulitate facilius admonerere. Sin hoc nihil fuisset necesse, ego tamè fungerer officio amicillimi ac beneuolentissimi: ne se scriberem quicquã talium rerum, quod non ad tuum arbitrium iudiciumque deferrem. Vale, & nos tui amantissimos dilige. XV. Calend. Augusti, M. D. XXX.

V.

IAC. SADOLETVS EPISC. CARPENT.

Rodolpho Pio Episc. Fauentis S. P. D.

Post acceptas literas tuas, quas vnà cum indice librorum tuorum iam dudum ad me misisti, cum me ad respondendum pararem, gratiasque tibi agere instituerem, quod laboris tantum mea causa suscepisses: factus interim sum literis amicorum certior, legationem tibi in Galliam decretam, teque primo quoque tempore itineris faciendi causa Roma exiturum esse. Quæ res me reuocauit, quò minus ad te tunc darem literas, veritus scilicet, ne, si ad urbem misissem, te minimè tibi conuento, meus irritus labor & inanis diligentia existeret. Nunc cum arbitror, te (non enim certi quicquam postea hac de re cognoui) iam eò peruenisse quò fueris missus: eaque munera apud Regem obire, quæ tibi mandata sint: non existimaui hoc à me officium iustum sanè & debitum differendum amplius esse, quin & scriberem ad te, & tibi agerem pro tuo singulari erga me studio gratias. Est enim tua in me beneuolentia cum aliis saepe locis atque temporibus, tum verò in hac cura & cogitatione copiosissimi indicis mittendi mihi planè perspecta: cum ea præsertim illud quoque indicet, nihil in tua insigni bibliotheca sic tibi sepositum esse, quod non idem mihi commune esse velis. Atque ego quidem hoc animo sum, vt liberalius tecum agi arbitrer, si quis tecum libros suos, quam si diuitias communicet, quanto scilicet doctrinæ & sapientiæ, quàm auri præstantior & preciosior est possessio. Itaque nullo maiore beneficio cuiquam homini possum esse obstrictus. Cuius quando mihi copia & facultas abs te parata est, utar equidem ea cum fuerit commodum, & cum tu ad tuos reuerfus fueris. Interea autem quod mea gratissima natura memorisque voluntatis proprium est, & gratias tibi ago, & meo nomine non mediocriter tibi deuinctum confiteor: huiusque meæ erga te voluntatis declarandæ, si res tempusque tulerit, occasionem vtique non prætermittam. Et quoniam qua cœpisti erga me liberalitate, eadem agere vti pergas, cum mea spes de re,
tum

nam tua imprimis virtus & constantia postulat: peto à te pro nostra amicitia, si in Regia es, inque illis negotiis iam versaris: cum mihi abolem agenda res quaedam sit, ad ius Ecclesiae meae magno opere perueniens: hominem mihi ut comperias & exercitatum, & hilelem, qui tibi notus aut familiaris etiam sit, & cui ego meum negotium committere tuto possim. Nam quominus delicta opera hinc aliquem mittam, rei domesticae angustias sanè prohibeant: & tamen confido, tua autoritate & gratia, quod cupiam, aequè commodè hoc modo posse consequi. Quod ut facias, mihi quae aliquid de eo rescribas, magnopere te, omnique animi studio rogo atque oro. Vale. Prid. Idus April. M. D. XXXV.

VI.

JAC. SADOLETUS EPISC. CARPENT.
Francisco Guicciardino S. P. D.

Est ego te semper antea amaui, tuamque industriam, confidam, animi virtutem plurimi feci: tamen cum modò venisset ad me Alfonso Sadoleus frater, multa quae mihi de te narrauit, quae ingenium tuam quandam erga praesentem eum, meque absentem benevolentiam, tum autem optimum in nostram consuem familiam animum declarabant. Crede mihi, amore eoque te pridem diligebam, vehementius etiam sum inflammatus, magis quae meae opinioni accessio de te facta est: quod perpexit hanc amicitiam, quae inter praesentes quoque raro admodum obtinet, eam à te erga absentes sanctissime conservari: quo genere laudis vix vilius meo iudicio reperiri maius potest. Atque ego, qui cum aedem istic, vivebamque vobiscum, tuoque interdum aspectu & sermonibus perfruebar, fauebam tibi maiorem in modum, magnisque gerendis rebus hominem te imprimis idoneum esse arbitrabar: nunc altero hoc tuae virtutis & humanitatis perclaro testimonio confirmatus, habeo iam non quae laudem in te solum, ac diligam, verum etiam magis quae admirer: quanto scilicet maiore admiratione digna virtus ea est, quae prudentiam bonorumque iudicio, quam quae popularibus laudibus expenditur. Quod si in eisdem locis, eisdemque negotiis, quod fecit antea faciebamus, versari vtrumque nostrum contingeret: declararem tibi profecto benevolentiam meam: omnibusque mensis diebus factisque ostenderem, quam mihi chara esset & necessitudo nostra, & dignitas atque amplitudo tua: nullumque à me officium nec fidelissimi amici, nec coniunctissimi hominis desiderares. Sed quoniam longè absum, magnisque locorum intervalis distracti inter nos sumus: cetera quidem amicitiae officia tibi ex me prompta esse non possunt, quae coram praesenti so-